

— prowadzi się stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 października 1976 r. w sprawie postępowania o odszkodowanie w razie wypadku lub choroby pozostającej w związku ze służbą wojskową (Dz. U. Nr 36, poz. 212), zwanego dalej „rozporządzeniem z dnia 25 października 1976 r.”, oraz rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 26 marca 1973 r. w sprawie ustalania stopnia trwałego uszczerbku na zdrowiu oraz związku śmierci żołnierzy ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby (Dz. U. Nr 13, poz. 93, z 1976 r. Nr 41, poz. 242 i z 1992 r. Nr 57, poz. 278), z zastrzeżeniem § 4—7 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. 1. W razie wypadku junaka lub choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami zasadniczej służby w oddziale obrony cywilnej, postępowanie, o którym mowa w § 3, wszczynają się z urzędu.

2. W razie pogorszenia się stanu zdrowia junaka po zwolnieniu z zasadniczej służby w oddziale obrony cywilnej, postępowanie, o którym mowa w § 3, prowadzi się na jego wniosek.

§ 5. 1. Określone w rozporządzeniu z dnia 25 października 1976 r. obowiązki i uprawnienia w zakresie postępowania powypadkowego:

- 1) dowódcy jednostki wojskowej — wykonuje komendant oddziału obrony cywilnej,
- 2) inspektora do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy — wykonuje przedstawiciel właściwej służby bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 3) lekarza wojskowego — wykonuje lekarz publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

2. W skład komisji powypadkowej powoływanej przez komendanta oddziału obrony cywilnej wchodzi przedstawiciel jednostki organizacyjnej, przy której został utworzony ten oddział, lub przedstawiciel organu, który utworzył ten oddział.

3. W razie wypadku zbiorowego albo wypadku, wskutek którego junak poniósł śmierć albo doznał ciężkiego uszkodzenia ciała lub ciężkiego rozstroju zdrowia, komendant oddziału obrony cywilnej zawiadamia organ, który utworzył ten oddział; przedstawiciel tego organu może wchodzić w skład komisji powypadkowej jako jej członek.

§ 6. 1. Organem właściwym do ustalenia prawa do świadczeń odszkodowawczych i ich wysokości oraz wypłaty tych świadczeń jest organ, który utworzył oddział obrony cywilnej.

2. Uprawnienia dla Ministra Obrony Narodowej przewidziane w art. 8 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. przysługują organowi, który utworzył oddział obrony cywilnej.

§ 7. Organ, który utworzył oddział obrony cywilnej, w przypadkach określonych w rozporządzeniu z dnia 25 października 1976 r., kieruje junaka lub zwraca się do rejonowej wojskowej komisji lekarskiej właściwej ze względu na siedzibę tego organu, za pośrednictwem miejscowo właściwego wojskowego komendanta uzupełnień.

§ 8. W razie śmierci junaka, koszty pogrzebu pokrywa i odprawę wypłaca organ, który utworzył oddział obrony cywilnej, w którym odbywał on zasadniczą służbę w obronie cywilnej — na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. dla żołnierza pełniącego zasadniczą służbę wojskową.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1983 r. w sprawie właściwości organów i trybu postępowania o odszkodowanie i inne świadczenia pieniężne przysługujące z tytułu uszczerbku na zdrowiu lub śmierci junaka odbywającego zasadniczą służbę w obronie cywilnej (Dz. U. z 1989 r. Nr 28, poz. 153).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

347

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 września 1992 r.

w sprawie Ochotniczych Hufców Pracy.

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz. U. Nr 106, poz. 457 i z 1992 r. Nr 21, poz. 84) oraz art. 69 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 95, poz. 425 oraz z 1992 r. Nr 26, poz. 113 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ochotnicze Hufce Pracy, zwane dalej „OHP”, wykonują zadania państwa w zakresie zatrudniania i wychowania młodzieży w wieku powyżej 15 lat. Do zadań tych w szczególności należy:

- 1) organizowanie hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania w celu umożliwienia młodzieży zaniebanej wychowawczo i wymagającej specjalnej troski uzupełnienia wykształcenia i zdobycia kwalifikacji zawodowych,

- 2) organizowanie ośrodków szkolenia zawodowego i innych form działalności umożliwiających podwyższanie kwalifikacji zawodowych oraz przekwalifikowanie zawodowe młodzieży,
- 3) współdziałanie w organizowaniu praktyk szkolnych i zawodowych młodzieży w kraju i za granicą,
- 4) organizowanie zatrudnienia, w tym wakacyjnego i śródrocznego, młodzieży szkół ponadpodstawowych,
- 5) poszukiwanie i przygotowywanie ofert zatrudnienia indywidualnego i grupowego młodzieży pozostającej bez pracy,
- 6) współuczestnictwo w organizowaniu dla młodzieży prac interwencyjnych i robót publicznych,

- 7) inicjowanie i organizowanie międzynarodowej współpracy w celu zatrudnienia młodzieży polskiej za granicą i młodzieży innych krajów w Rzeczypospolitej Polskiej,
- 8) prowadzenie działalności wychowawczej, profilaktycznej i resocjalizacyjnej wśród młodzieży zagrożonej i niedostosowanej społecznie, wymagającej specjalnych oddziaływań.

§ 2. 1. Jednostkami organizacyjnymi OHP są:

- 1) Komenda Główna OHP,
- 2) komendy regionalne OHP, wraz z ich delegaturami, obejmujące swoim zasięgiem obszar co najmniej dwóch województw, oraz komendy wojewódzkie OHP w województwach nie objętych działalnością komend regionalnych,
- 3) hufce pracy, ośrodki szkolenia i wychowania.

2. Komendą Główną OHP kieruje Komendant Główny, powoływany przez Ministra Pracy i Polityki Socjalnej. Komendant Główny:

- 1) określa struktury organizacyjne OHP i zakres ich działania,
- 2) tworzy i znosi jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 2,
- 3) powołuje komendantów regionalnych i wojewódzkich OHP oraz ich zastępców,
- 4) może tworzyć i znosić jednostki organizacyjne inne niż wymienione w ust. 1.

3. Komendami regionalnymi i wojewódzkimi OHP kierują komendanci regionalni i wojewódzcy. Komendanci regionalni i wojewódzcy:

- 1) tworzą i znoszą — za zgodą Komendanta Głównego — hufce pracy oraz ośrodki szkolenia i wychowania,
- 2) nawiązują stosunek pracy z komendantami hufców pracy oraz kierownikami ośrodków szkolenia i wychowania, a także innych jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 2 pkt 4.

§ 3. Mogą być tworzone w szczególności następujące hufce pracy:

- 1) stacjonarne lub bez zakwaterowania dla niepracującej i nieuczącej się młodzieży w wieku od 15 do 18 lat, w których zdobywa ona przygotowanie zawodowe i uzupełnia wykształcenie,
- 2) stacjonarne lub bez zakwaterowania dla niepracującej i nieuczącej się młodzieży w wieku powyżej 18 lat, w których zdobywa ona zawód lub przyucza się do wykonywania określonej pracy oraz uzupełnia wykształcenie,
- 3) wakacyjne i śródroczne dla młodzieży szkolnej w kraju i za granicą,
- 4) dla uczestników międzynarodowych obozów młodzieży.

§ 4. Ośrodki szkolenia i wychowania tworzy się jako stacjonarne lub bez zakwaterowania dla młodzieży zaniebanej wychowawczo i wymagającej specjalnej troski w celu umożliwienia jej uzupełnienia wykształcenia i zdobycia zawodu albo przekwalifikowania zawodowego, w zależności od potrzeb miejscowego rynku pracy.

§ 5. Zatrudnianie uczestników hufca pracy w zakładzie pracy odbywa się zgodnie z warunkami określonymi w umowie zawartej z zakładem pracy przez komendanta regionalnego lub wojewódzkiego OHP, która ustala w szczególności:

- 1) rodzaj hufca pracy,
- 2) okres, na jaki została zawarta umowa,
- 3) liczbę zatrudnionych osób,
- 4) rodzaj i miejsce przygotowania zawodowego,
- 5) zasady organizacji, zakwaterowania i wyżywienia,
- 6) zakres i tryb dokonywania rozliczeń związanych z działalnością hufca pracy.

§ 6. 1. Kuratorzy oświaty i inne organy prowadzące szkoły, na wniosek komendantów regionalnych lub wojewódzkich OHP, zapewniają:

- 1) warunki do organizacji i działalności OHP wśród młodzieży szkół ponadpodstawowych,
- 2) kształcenie uczestników hufców pracy i uczestników ośrodków szkolenia i wychowania, w zależności od posiadanego wykształcenia, w następujących typach szkół publicznych:
 - a) w szkołach podstawowych dla dorosłych,
 - b) w podstawowych studiach zawodowych,
 - c) w szkołach przysposabiających do zawodu,
 - d) w zasadniczych szkołach dla dorosłych oraz na kursach w zakresie szkoły podstawowej.

2. Wnioski, o których mowa w ust. 1, powinny być zgłoszone w terminach umożliwiających kuratorom oświaty i innym organom prowadzącym szkoły ich realizację.

3. Kształcenie uczestników hufców pracy oraz uczestników ośrodków szkolenia i wychowania jest prowadzone według planów i programów nauczania obowiązujących w określonych typach szkół.

4. Kuratorzy oświaty sprawują nadzór pedagogiczny nad działalnością, o której mowa w § 1 pkt 1 i 2.

5. Kuratorzy oświaty i dyrektorzy szkół publicznych współpracują z komendantami regionalnymi i wojewódzkimi OHP w zakresie:

- 1) organizacji zatrudniania młodzieży szkolnej w ramach OHP,
- 2) organizowania praktyk zawodowych w ramach wakacyjnych i śródrocznych hufców pracy,
- 3) korzystania przez hufce pracy z obiektów szkolnych.

6. Uczestnikom hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania, pobierającym naukę w formach kształcenia wymienionych w ust. 1, przysługują uprawnienia przewidziane dla uczniów szkół.

7. Nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w OHP uczestniczą w doskonaleniu zawodowym na zasadach dotyczących nauczycieli szkół i placówek publicznych.

§ 7. Komenda Główna OHP, komendy regionalne OHP oraz komendy wojewódzkie OHP są państwowymi jednostkami budżetowymi działającymi na zasadach prawa budżetowego.

§ 8. 1. OHP ponoszą wydatki związane z funkcjonowaniem hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania, a w szczególności:

- 1) wydatki na wynagrodzenia oraz składki na ubezpieczenie społeczne młodocianych uczestników hufców pracy za okres nauki zawodu, a także za okres przyuczenia do wykonywania określonej pracy i za następujący po nim bezpośrednio okres zatrudnienia do czasu ukończenia szkoły podstawowej, nie dłużej jednak łącznie niż za okres 18 miesięcy,
- 2) koszty środków dydaktycznych związanych ze szkoleniem zawodowym,
- 3) koszty szkolenia uczestników hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania młodocianych i pełnoletnich w formach pozaszkolnych,
- 4) 50% kosztów wyżywienia i zakwaterowania uczestników stacjonarnych hufców pracy,
- 5) koszty organizacji i funkcjonowania ośrodków szkolenia i wychowania,
- 6) wydatki związane z organizacją wakacyjnych i śródrocznych hufców pracy.

2. Część kosztów wyżywienia i zakwaterowania uczestników stacjonarnych hufców pracy ponoszą zakłady pracy oraz uczestnicy tych hufców.

§ 9. Wojewódzkie i rejonowe urzędy pracy współdziałają z jednostkami organizacyjnymi OHP w zakresie rekrutacji uczestników do hufców pracy, organizowania kształcenia zawodowego, poradnictwa zawodowego, przyuczenia do zawodu, przekwalifikowania, pośrednictwa pracy, organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz tworzenia miejsc pracy dla młodzieży.

§ 10. Minister Pracy i Polityki Socjalnej w ramach sprawowanego nadzoru nad OHP:

- 1) nadaje OHP statut,
- 2) określa normy wyżywienia uczestników hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania,
- 3) określa wysokość i zasady ponoszenia kosztów wyżywienia i zakwaterowania, o których mowa w § 8 ust. 2,
- 4) określa rodzaj ubioru organizacyjnego przydzielanego bezpłatnie uczestnikom hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania.

§ 11. 1. Rządowa administracja ogólna oraz państwowe jednostki organizacyjne tworzą warunki do działalności OHP.

2. Publiczne zakłady opieki zdrowotnej przeprowadzają badania profilaktyczne stanu zdrowia oraz zapewniają właściwą opiekę lekarską uczestników hufców pracy oraz uczestników ośrodków szkolenia i wychowania.

3. Minister Sprawiedliwości współdziała z Komendantem Głównym OHP w zakresie rekrutacji do hufców pracy oraz ośrodków szkolenia i wychowania młodzieży zaniebanej, zagrożonej demoralizacją, która w celu profilaktyki i resocjalizacji wymaga zorganizowanej opieki na wolności.

4. Minister Spraw Wewnętrznych zapewnia współpracę jednostek Policji z jednostkami organizacyjnymi OHP w zakresie realizacji zadań określonych w § 1 pkt 8.

5. Organy rządowej administracji ogólnej zapewnią obiekty zakwaterowania i inne lokale niezbędne do działalności jednostek organizacyjnych OHP.

§ 12. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 260 Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 1982 r. w sprawie dalszego rozwoju Ochotniczych Hufców Pracy (Monitor Polski Nr 31, poz. 267, z 1984 r. Nr 1, poz. 4, Dz. U. z 1987 r. Nr 2, poz. 9, Monitor Polski z 1989 r. Nr 3, poz. 27 i z 1990 r. Nr 33, poz. 261),
- 2) uchwała nr 94 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1984 r. w sprawie wzoru i koloru umundurowania uczestników i pracowników etatowych Ochotniczych Hufców Pracy (Monitor Polski Nr 19, poz. 131),
- 3) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1987 r. w sprawie Ochotniczych Hufców Pracy (Dz. U. Nr 2, poz. 9),
- 4) uchwała nr 139 Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1988 r. w sprawie oddziałów obrony cywilnej do odbywania zasadniczej służby w obronie cywilnej (Monitor Polski Nr 23, poz. 210) — w części dotyczącej Ochotniczych Hufców Pracy.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *H. Suchocka*

348

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 28 sierpnia 1992 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad organizowania prac interwencyjnych oraz robót publicznych.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz. U. Nr 106, poz. 457 i z 1992 r. Nr 21, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 17 grudnia 1991 r. w sprawie zasad organizowania prac interwencyjnych oraz robót publicznych (Dz. U. Nr 122, poz. 540) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Prace interwencyjne, z zastrzeżeniem ust. 2, mogą być organizowane w zakładach pracy, które nie

dokonały w okresie ostatnich 6 miesięcy zwolnień pracowników przekraczających 10% stanu załogi oraz nie są w stanie likwidacji lub upadłości.”,

- 2) w § 8 w ust. 2 po wyrazach „organizator robót publicznych” dodaje się wyrazy „lub upoważniony przez niego zakład pracy”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *J. Kuroń*